

El president Pujol glossa l'afecte i admiració que sentia per Catalunya l'expresident de la Comissió Europea, Gaston Thorn, mort recentment

Jordi Pujol
Expresident de la Generalitat de Catalunya

Thorn, amic de Catalunya

Jo ja era president de la Generalitat, molt a començament dels 80, i no coneixia encara en Gaston Thorn. Com a persona interessada per la forma com els països petits actuaven i es desenvolupaven m'havia interessat sempre per la història i la política de Luxemburg, i per tant sabia qui era i què havia fet al seu país. Però sobretot, com a europeista que sempre he estat, Gaston Thorn tenia especial interès per mi com a president de la Comissió Europea, càrrec que aleshores exercia. I jo crec que bé, malgrat que li va tocar viure una etapa poc propícia marcada per la constant controvèrsia amb la Gran Bretanya de la senyora Thatcher, que va representar uns anys un fre considerable.

Fou aleshores, bastant a l'inici de la meua presidència –devia ser l'any 1981– que un dia vaig assistir a Brussel·les a una reunió organitzada per la Comissió sobre regions europees en situació de crisi. Era un mo-

ment de crisi bastant general a Europa, però sobretot forta en països industrials. Països de la primera revolució industrial, com nosaltres, i en molts casos amb molta indústria pesant (siderúrgia, gran metal·lúrgia, drassanes, mineria del carbó, etc.). A mitja reunió una persona va entrar, em va preguntar si jo era el president de Catalunya i em va dir que el president de la Comissió, el Sr. Thorn, em volia veure.

Quan em va rebre em va dir: "M'han dit que vostè havia vingut a aquesta reunió. Què hi fa aquí? No s'equivoqui. Aquesta reunió no és per a vostè". Em va explicar que coneixia Catalunya, que tenia una casa a Vall-llobrega, tocant a Palamós, i que sentia afecte per nosaltres. I que per tant "vostès han d'entendre que no tenen res a veure amb aquestes regions que són vells transatlàntics antiquats i rovellats. Vostès tenen una diversitat econòmica, una versatilitat, una capacitat de transformació

i una modernitat que ells no tenen. És sobre aquesta base que vostès han d'enfocar la seva política econòmica". Tenia raó i vaig mirar de fer-li cas.

Després vàrem tenir molta més relació. Amb ell i amb la seva muller, Liliane. Relació d'amistat, per començar. Cada estiu ens trobàvem a sopar a Vall-llobrega, amb alguns amics comuns. Ells varen venir un cop a Queralbs. Li vaig fer una volta en helicòpter per mig Catalunya. I per Andorra, país que ell després va assessorar de cara a la negociació amb la Unió Europea.

Ens va orientar i ens va ajudar a entrar a determinats àmbits de Brussel·les. Era l'època que amb en Gasòliba vàrem crear el Patronat Català Pro Europa. I va seguir molt de prop tot el referent a Catalunya i al catalanisme. Un dia em va dir: "Com a luxemburguès que sóc, jo hi entenc una mica en països petits. Els països petits per anar endavant, fins i tot per no desaparèixer, necessiten dues coses: molta voluntat de ser i una mica de sort. Les dues coses. Luxemburg va tenir sort". Jo, que coneixia bastant bé la història de Luxemburg vaig completar la frase: "Però se la mereixia. La prova és que vostès han fet un gran petit país. Modèlic en moltes coses". I ell va concloure: "Sí, té raó. Però en tot cas desitjo que Catalunya mantingui la voluntat de ser, però que a més tingui sort".

Serveixin aquestes ratlles de testimoni d'agraïment envers un home que ens va entendre, ens va apreciar i ens va ajudar. ■